

BROOD, DAAR ZIT WAT IN!

Oppervlaktevissers kun je grofweg in twee categorieën opsplitsen: 'brokvissers' en 'korstvissers'. Gerard van Emmerik (35) uit Nieuw-Vennep behoort tot de laatste groep. Deze broodvisser – in de letterlijke zin van het woord – beleeft met slechts wat casino wit en casino bruin de mooiste struinavonturen. Om erachter te komen hoe hij dat flikt, kijkt Hét VISblad een dagje mee over zijn schouder.

TEKST: ROBERT DE WILT > FOTOGRAFIE: HUGO VAN GELDER

Dit verhaal begint feitelijk zo'n tien jaar geleden. Ergens op een industrieterrein, in een kattenvoerfabriek. "Tot die tijd viste ik altijd met de – zeker bij de wat oudere generatie karpervissers – befaamde Tom Poes Variantjes", bekent Gerard ruiterlijk terwijl hij een fraaie sloot aan de rand van Aalsmeer voorziet van wat los uit de pols gestrooide broodkorsten. "Maar die veranderden ineens van vorm en samenstelling. Het centrale gat in dit brokje verdween, zodat je niet meer gemakkelijk vijf exemplaren op je haak kon rijgen. Bovendien zonk een deel van de brokjes als een baksteen naar de bodem – wat niet zo heel erg handig is als je de karper juist naar het wateroppervlak wilt lokken."

VEELZUIDIG AAS

Experimenten met andere honden- en kattenbrokken boden niet het gewenste resultaat, dus besloot Gerard de oldskool broodkorst weer van stal te halen. "Dat leverde me van meet af aan mooie vangsten op. Ook op wateren waar de vissen de brokken compleet negeerden." Voor de zekerheid heeft hij nog wel altijd wat drijvende hondenbrokken in de auto liggen, maar die ko-

men er slechts hoogstzelden aan te pas. "Brood werkt praktisch overal. Het valt direct op en de vis kent het meestal omdat de eendjes er mee worden gevoerd. Daarbij is brood bijzonder veelzijdig. Je kunt ermee aan de oppervlakte vissen, maar ook perfect op half water. Kneed een broodpluim om de haak en die zweeft vervolgens mooi richting de vissen die niet naar boven willen komen."

VANUIT HET NIETS

Terwijl Gerard de broodkorsten in het water voor ons – een soort kruising tussen een poldersloot en een stadswater – in de gaten houdt, pakt hij nog wat brood uit de auto. Of beter gezegd: de broodmobiel. Er liggen zakken brood op het dashboard, in de kofferbak en zelfs een-tje in het kinderzitje. "Je kunt maar beter genoeg bij je hebben, zeker als de watervogels mee eten", wijst hij op de eenden die van het brood peuzelen. Toch ziet hij de ongenode gasten niet als een last. "Het zijn vaak juist de vogels die de karper er extra snel op attenderen dat er iets te halen valt. Nadat de vogels zijn vertrokken, meldt heel vaak de karper zich." Ook nu duiken er vanuit het niets twee schubkarpers op die >>

Houd voldoende afstand tot het water om de vis niet te verjagen.

‘WATERVOGELS ATTENDEREN KARPER ER EXTRA SNEL OP DAT ER WAT LEKKERS TE HALEN VALT’

het op de resterende korstjes hebben voorzien. Een kleintje, maar ook een wat betere vis. Snel monteert Gerard een ‘hoek-korstje’ van een sneetje casino wit op zijn wide gape haak maat 8. Deze heeft een iets naar binnen gebogen haakoog en *micro barb* (miniem weerhaakje); niks schokkends.

PART OF THE GAME

De twee karpers lijken weer te zijn weggezakt, zodat Gerard besluit zijn korst op de plek waar hij de laatste happer spotte neer te leggen. “Die vissen komen zo nog wel terug voor de resterende korstjes.” Om de vis niet te verstoren blijft hij zo’n twee tot drie meter bij de oever vandaan en gebruikt hij een 13-voeter (3.90 meter lange penhengel, red.). De voorzichtige aanpak werkt, want in het troebele water is een schub-

karper tot vlakbij Gerard’s korst genaderd. Niet veel later slurpt de vis het brood van het wateroppervlak. Als de bek van de vis weer gesloten is, slaat Gerard diagonaal naar links aan – in het luchtledige. “Dat zul je net zien: is er een camera bij, sla je mis”, klinkt het ietwat beteuterd. “Nou is misslaan part of the game, maar zo vaak gebeurt dit me nou ook weer niet...”

GIFBEKER LEEG

Aangezien her en der nog wat korstjes langs de lelies drijven en de bladeren hiervan af en toe verdacht bewegen, wacht Gerard nog even met verkassen. Dat blijkt een wijs besluit. Want als hij zijn korst pal tegen een tikkend plompenblad legt, verdwijnt die vrijwel meteen onder water. Dit keer is het wél raak en buigt de hengel krom tot in het

handvat. Maar dan slaat het noodlot toe en schiet de vis los. “Wat een pech dit!” De gifbeker is echter nog niet leeg, want een half uur later verspeelt hij zo’n honderd meter verder opnieuw een karper. “Dit heb ik werkelijk nog nooit meegeemaakt”, klinkt het vertwijfeld. De actieshots van happende karpers zijn al wel binnen, meldt de fotograaf. “Maar het zou wel leuk zijn als we ook nog een vis op het droge krijgen”, voegt deze hier met een knipoog toe. Gelukkig kan Gerard er nog steeds om lachen.

SCHUBKARPER

Om zich te herpakken oppert Gerard om terug te gaan naar de plek waar we zijn gestart. “Daar zag ik net weer wat meeuwen en eenden bij de gevoerde korsten, dus grote kans dat de karpers een kijkje komen nemen nu de vogels weer weg zijn.” Zijn vermoeden blijkt te kloppen. Een slanke schubkarper zwemt rustig langs de rand van een lelieveld en hapt ondertussen de resterende korsten van het oppervlak. Gerard sluiprichting de oever, bewaart de nodige afstand en laat behoedzaam zijn korst zakken in de zwembaan van de vis. Vrijwel direct is het bingo. Zonder enige argwaan verorbert de karper het stuk brood, waarna de lijn uit het water zwiept op het moment dat Gerard de haak zet. Dit keer gaat alles gelukkig wel goed en glijdt er niet veel later een *pico bello* schubkarper zijn net in. “Vier maal is scheepsrecht”, grapt hij.

GEZOND VERSTAND

Gezien alle hectiek is deze stek voorlopig even verstoord, dus besluit Gerard dat het tijd is om naar een verderop gelegen stadswater te verkassen. “Daar worden de eendjes regelmatig vanaf de balkons gevoerd en komt de karper altijd vrij snel op de broodkorsten af.” Zodra er naast twee lelievelden een

paar handjes broodkorsten te water gaan, duiken er direct een paar eenden op. “Die zijn vrij snel verzadigd. Ze pakken wat brood en zwemmen daarna meestal vrolijk verder. Dat is vaak het moment dat de karpers een kijkje komen nemen.” En de volgorde die bepaalt wanneer je gaat vissen. “Mijn korst laat ik nooit in de buurt van vogels te water en houd ik ook continu in de gaten. Dat is een kwestie van je gezonde verstand gebruiken. Op sommige wateren is het verboden om brood te voeren of met een drijvende broodkorst te vissen. Houd je in zo’n geval netjes aan de plaatselijk geldende regels en zoek een andere stek.”

TWO-TONE

Dan valt zijn oog op een paar leliebladen die vervaarlijk heen en weer bewegen. “Worden die zo meegetrokken, dan weet je dat er karper doorheen zwemt.” Gerard pakt zijn hengel, monteert een korst en staat klaar om in te werpen. De vis lijkt echter foetsie, want we zien geen activiteit meer. Als een minuut of tien later een lelieblad toch weer iets beweegt, werpt Gerard snel zijn korst erbij. Een metertje verderop slurpt een karperbek twee voerkorsten achter elkaar op, waarna hij behoedzaam zijn korst over twee leliebladen terug sleept. Deze ligt nu exact op de plek waar de vis zojuist opdook. Als het doelwit weer opdoemt is de rest nog slechts een formaliteit. Een minuut of vijf later ligt er een hele fraaie mid-twintigponder op de onthaakmat – een two-tone zelfs. “Dit is de mooiste vis die ik hier ooit heb gevangen”, zegt Gerard zichtbaar opgelucht. ‘Het zat niet allemaal mee. Maar het viel uiteindelijk ook niet tegen!’, lezen we diezelfde avond nog op zijn Instagram (@vissendegeer). Een perfecte samenvatting van een enerverend middagje korstvissen. Brood, daar zit wat in!

Gerard vist doorgaans met een hoofdlijn van 28/00 nylon, maar op stekken met veel waterplanten kiest hij voor een drijvende gevlochten hoofdlijn

>> SUBTIEL EN SIMPEL

Gerard pakt de korstvisserij subtiel aan. “Zo vis ik bij voorkeur met niet al te grote korsten. Mijn ervaring is dat ze een wat kleiner korstje gemakkelijker in één keer pakken dan een grotere korst. Pas als ik een bepaalde werpafstand net niet haal, schakel ik over op een iets grotere korst. Die doop ik voorafgaand aan de worp eventueel nog in het water voor iets meer werpgewicht.” Zo’n klein korstje bestaat altijd uit de hoekjes van de broodkorst. “Die scheur ik af, waarna ik mijn haak hier één keer doorheen haal.” Deze montage is vrij kwetsbaar. “Je kunt de korst maar één keer inleggen, want daarna valt-ie van de haak. Iedere keer dat ik een worpje maak of een vis aanleg, monteert ik dus opnieuw een korstje.” Hoewel je dit zou kunnen oplossen met een baitband, ziet Gerard hier geen brood in. “Die elastiekjes vind ik nogal een gepriegel en ik houd het graag simpel. Bovendien zit de haak op deze manier ook mooi in het aas verstoppt. Dat scheelt op sommige wateren een slok op een borrel inzake het vertrouwen waarmee de vis het aas pakt.”